

Hier, in deze straat, op deze lege plek, stond vijftig jaar lang Gruttostraat 14. Hier woonden - eveneens vijftig jaar - Bram Lampers en Lucia Lampers-Ducastel, naast buurvrouw Nel Vermaat, haar man en twee dochters. Hier voedden Bram en Lucia zeven kinderen op: drie jongens en vier meisjes, waarvan ik er één ben.

Denk je eens in: twee meisjes in de grote slaapkamer, twee meisjes in de kleinste en drie jongens op die kleine zolder, die indertijd alleen bereikbaar was met een vlizotrap. Toen mijn vader de woningbouw om een vaste trap vroeg, kreeg hij doodleuk te horen: "Maar meneer, u denkt toch niet dat u in een villa woont?" Maar die trap kwam er, zelfgemaakt door mijn vader, of het nu mocht of niet.

Gruttostraat 14. Was dit huisje weltevree? Welnee. Het kon hier flink donderen, wat wil je ook met zeven kinderen. Maar naast heel wat geruzie, leerden wij hier ook wat liefde is en respect voor anderen.

In Gruttostraat 14 was het de zoete inval. Hier was iedereen altijd welkom, of het nu voor een lach was, of een traan. Er was altijd een luisterend oor en goede raad.

Mijn zorgzame moeder deed niets liever dan eten koken voor een grote groep familieleden, zelfs nog op 84-jarige leeftijd. Niet omdat ze zo graag kookte, maar omdat het voor haar stond voor verbondenheid.

Tot de laatste dag werkte mijn creatieve moeder met haar handen. Eerst maakte ze kleding voor de kinderen, en tot het laatst ook altijd voor zichzelf. Later maakte ze poppen en vervolgens de mooiste schilderijen, die ze maar wat graag aan iedereen liet zien.

Mijn vader was een duizendpoot als geen ander. Praktisch, handig, een echte doe-het-zelver. Met een oog voor beelden, eerst met dia's en foto's, later met ontelbare filmpjes, vooral van zijn geliefde Hellevoetsluis.

Twee jaar geleden stond hij als het ware op uit de dood. De artsen hadden hem opgegeven, maar hij had andere plannen. Hij stuurde de thuishulp naar huis, vastbesloten om zelfstandig te blijven en de negentig te halen.

Op 14 mei van dit jaar zouden Bram en Lucia 65 jaar getrouwd zijn.

Op 11 juli en 2 september zouden ze 85 worden.

Op 16 mei 2016, Tweede Pinksterdag, zag ik ze voor het laatst.

Bram en Lucia, twee bijzondere mensen.

Ze waren nog lang niet klaar met leven, waren allebei nog zo vol vuur...

Ik wou dat ik dat niet letterlijk had hoeven zien, vorig jaar, in de nacht van 19 op 20 mei.

Rianne Lampers

Herdenkingsbijeenkomst, 20 mei 2017

Hellevoetsluis